

Др Велимир Ракочевић

доцент Правног факултета Универзитета у Подгорици

НЕКА СЕ ЧУЈЕ И ДРУГА СТРАНА^{1*}

Поштовани чланови академске заједнице, шокиран сам тешким клеветима Ђ. Игњатовића (у даљем тексту клеветник) изреченим у тексту „Недозвољено посезање за туђим у науци – студија случаја“ објављеном у часопису *Анали Правног факултета у Београду*. Одговорно тврдим да је у тексту клеветника тачан само назив публикације и ништа више, због чега сам против окривљеног Игњатовића поднио тужбу за клевету Првом основном суду у Београду (К. бр. 18359/10).

Клеветник је на почетку јавне клевете навео цит: „На жалост принуђен сам да се овим штивом позабавим због тога што... није забележен овако драстичан случај преузимања...“, крај цитата. Клеветник није рекао које су га то силе принудиле да се без разлога и на начин који нема примјера у академским круговима обруши на свог бившег студента и колегу из друге државе, газећи не само кодекс академске етике већ и елементарне норме комуникације у цивилизованом друштву, иако је био упозорен да је предмет његове „анализе“, неауторизована скрипта настала као резултат мојих предавања до 2006. године. Уџбеник Криминологија из јануара 2007. године написан је у складу са највишим стандардима у овој области, па сходно томе све што је клеветник написао о уџбенику су тешке клевете. Заиста би било апсурдно да са три факултетске дипломе стечене на врло престижним универзитетима и доказаним дводеценијским практичним и научним радом преписујем од особе која има знатно мање образовање од мене.

¹ *Audiat et altera pars* основно судско начело.

* С обзиром на карактер овог текста, Редакција у њему није интервенисала ни лекторски, не желећи да на било који начин измени садржину, тон и форму одговора.

Иако је ничим изазван напад од стране клеветника у суштини претешко омаловажавање моје личности од чијих разорних последица је опоравак немогућ, ја му нећу узвратити супротно етичким начелима (то не бих учинио према било ком члану академске заједнице), већ ћу се трудити да не повриједим његов углед и достојанство иако је он моје моралне вриједности погазио на најгрубљи могући начин. Држаћу се начела научне истине штитећи своју част и породично достојанство као и углед Правног факултета, односно Универзитета Црне Горе.

У уводном дијелу обраћања јавности клеветник импутира: „Дело др Ракочевића је компилација више радова писца овог текста и још неколико аутора... реч је о уџбенику Игњатовић Ђ. Криминологија и Криминолошко наслеђе“.

Није ми било неопходно дугогодишње искуство на откривању и расвјетљавању злочина да одмах запазим да је *физички било немогуће користити клеветникове радове од којих је један изашао из штампе знатно касније у односу на моју књигу а други у исто вријеме кад и моја публикација*, имајући у виду да се уџбеници припремају годинама. Прецизније, од радова клеветника користио сам у дозвољеним границама уџбеник Криминологија, Номос, Београд, 1996. године, који је у периоду писања књиге био мени једино доступна публикација.

Клеветник се прво устремio на Предговор тврдећи да је чак и он преписан, наводећи између осталог да је у његовом уџбенику цит.: „Постојала потреба да се обим прилагоди захтевима болоњског процеса“, крај цитата. Упоредимо само 1996. годину када је изашао из штампе уџбеник клеветника и почетак примјене болоњског процеса на овим просторима (2004. год.). У вријеме издања његовог уџбеника болоњски систем није био ни на видику, док сам ја писао књигу у периоду имплементације новог система студирања.

Клеветник тврди да је један од најбитнијих елемената за процјену оригиналности научних дјела њихова систематика и наводи да је у његовој књизи обухваћена и Социјална реакција на злочин и криминалитет.

Мој уџбеник обухвата сљедеће области: Увод у криминологију и општа криминолошка разматрања, 1. Предмет криминологије, 2. Методи криминологије, 3. Основни токови криминолошке мисли, 4. Криминолошка феноменологија, 5. Криминолошка етиологија, 6. Виктимолошка димензија криминалне појаве.

Клеветник је јединствен писац уџбеника КРИМИНОЛОГИЈЕ имајући у виду да би његовој књизи више одговарао назив КРИМИНОЛОГИЈА са ПЕНОЛОГИЈОМ јер садржи и самосталну

научну дисциплину ПЕНОЛОГИЈУ која је одавно издвојена из КРИМИНОЛОГИЈЕ, због чега мој уџбеник не садржи ову научну област. Полазећи од евидентне разлике у погледу излагања садржаја ПЕНОЛОГИЈЕ није тачна тврдња клеветника да сам преузео систематику његове књиге.

У низу нетачних тврдњи клеветник је први дио мог уџбеника окарактерисао као „парафразирани и препричан“ Увод из његовог уџбеника. Погледајте садржај првог дијела мог уџбеника: 1– Увод у криминологију, 2– Криминалитет итд., док овај дио у уџбенику клеветника започиње са: 1. О интересовању за злочин, 2. Потреба научног проучавања злочина и тд. Није тешко запазити да се ради о различитим приступима.

Сљедећа инсинуација клеветника је најблаже речено неvjероватна. Он импутира сљедеће: „Ракочевић је преписао на скоро девет страна рад Криминолошки лексикон М. Бошковића, Нови Сад, 1999. године уз једини изузетак формална реакција без навођења аутора“, инсинуирајући да је то „незапамћен случај у литератури“.

Чињенице неумољиво демантују клеветника: На страни 18 мог уџбеника пише: „У наставку излагања слиједи приказ основних појмова из криминологије и сродних дисциплина којом приликом су коришћени радови аутора: М. Бошковића, Криминолошки лексикон, Нови Сад 1999. године, Ж. Алексића и З. Миловановића, Лексикон криминалистике, Београд, 1995“ и др. Рад уваженог криминолога М. Бошковића као и други његови радови цитирани су у мојој књизи у складу са стандардима више десетина пута и назначени на 435 страни у библиографији на крају публикације.

Клеветник наводи нетачне податке везане за дефиницију организованог криминалитета истичући (из само њему познатих разлога) да „моја“ дефиниција организованог криминалитета гласи: „Типологија криминалних појава везана за дјелатност криминалних организација“. Међутим, у мом уџбенику на страни 30 организовани криминалитет је дефинисан као: „Посебан вид професионалног криминалитета који карактерише чврста организација, хијерархијски односи, велика брзина и снажљивост у акцијама, као и способност за брзо прилагођавање измијењеним условима“ (Ж. Алексић, З. Миловановић, 1995: 36).

Клеветник је затим, у овом дијелу мог уџбеника пронашао нешто што не постоји. Он тврди да сам дефинисао Теорију етикеције која уопште није наведена у прегледу основних појмова, у мојој књизи. Откривајући да је организовани криминалитет тип криминалног понашања а не типологија, (иако је у питању модус операнди), клеветник је покушао да дискредитује и аутора Криминолошког лек-

сикона уваженог криминолога М. Бошковића чији људски и професионални интегритет изискује најдубље поштовање.

Коментаришући последњи дио Уводних излагања Криминолошка литература клеветник наводи да је „препричан“, избјегавајући да наведе да је управо поред других аутора на страни 34 мог уџбеника цитиран и он: „Под криминолошком литературом подразумевамо само оне литералне творевине које омогућавају најпотпуније упознавање криминалног феномена...“ (Ђ. Игњатовић, Криминологија, 1996: 11).

Коментаришући Главу I, односно дио који се односи на Појам криминологије клеветник импутира да сам дефиниције криминологије преписао из његовог уџбеника и уз то злобно алудира: „...„Не либећи се да наведе књиге које никада није видео“. *Viljem Fokner* би рекао: „Треба бити човјекољубив да би се могло писати“. Због оваквог примитивизма био сам у дилеми да ли уопште да одговорам на анимализам. Ова посебно увредљива инсинуација клеветника која највише говори о њему нема упоришта у чињеницама, посебно имајући у виду да би клеветник морао завршити још два факултета који захтијевају пуно читања да би то што износи било озбиљно схваћено од оних који су досегли назначени степен едукације. Илустрације ради у његовом уџбенику на стр. 26 пише: „Мерген дефинише криминологију као емпиријску науку чији је задатак да средствима природних и друштвених наука изучава злочин, криминалног почиоца, колективног злочинца, жртву и органе друштвене контроле“. У мојој књизи на страни 36 пише: „Криминологија је самостална, интердисциплинарна и мултидисциплинарна наука, која обухвата теоријску криминологију, која се бави објектом и методима криминолошке науке, дескриптивну криминологију, која обухвата све криминолошке дисциплине, клиничку криминологију, која се бави дијагнозом, терапијом, профилаксом и прогнозом криминалног понашања.“ (Мерген, 1967: 515). И тако редом, све различито.

Клеветник даље инсинуира: „Оно што се у оригиналу означава као Подела дефиниција криминологије по обиму и значењу (сваки криминолог зна да то није клеветникова подјела), Ракочевић назива Подјела дефиниција криминологије по конотацији и обиму настављајући са преузимањем...“ Наравно чињенице говоре супротно, јер је у овом дијелу рада врло прецизно наведена подјела сваког аутора посебно, од којих издвајам на стр. 38 мог уџбеника М. Милутиновића (Криминологија, 1990:11) који сматра да: „Постоје два дивергентна схватања криминологије. Једно схватање третира криминологију као збир посебних криминолошких дисциплина, док друго покушава да је формира као посебну јединствену науку на основу збира основних схватања и закључака посебних криминолошких дисциплина.“

Ђ. Игњатовић (1996: 30–31) наводи: „Концепције о криминологији према значењу као науци о факторима криминалитета и преласку на деликт“ и тсл. Наравно, цитирају се и бројни други аутори.

Нетачан је навод клеветника о преузимању његове дефиниције криминологије, с обзиром да сам у свом уџбенику на стр. 39 криминологију дефинисао као самосталну и јединствену науку, истовремено синтетичку и интердисциплинарну, која проучава етиолошку, феноменолошку и виктимолошку димензију криминалне појаве, у циљу превенције и сузбијања криминалитета, при чему се криминолошка сазнања морају заснивати на чињеницама које се могу верификовати емпиријским истраживањима уз одговарајућу репликацију и валидацију као и редукцију неолошких конструкција у назначеној области. Дефиниција криминологије од стране клеветника гласи: „Криминологија је самостална наука која користећи сазнања и истраживачке поступке наука о човеку и друштву, емпиријски проучава криминални феномен, тј. злочин, његовог извршиоца и жртву, криминалитет и начин на који друштво реагује на криминално понашање“ (1996:32).

Клеветник импутира да сам од њега преписао Значај криминологије, истичући да се то огледа у томе што у мојој књизи „ова наука има епистемолошку и прагматичну димензију“. Нема говора о томе, јер се у мојој књизи (стр. 44), сазнајна и практична димензија криминологије нигде не наводе.

Грубе су дезинформације и наводи клеветника: „Текст под насловом Подела криминологије требало би убудуће умножавати и делити студентима свих нивоа студија као пример онога што не смеју радити“, импутирајући да сам преписао дио књиге Криминологија чије су ауторке В. Николић и С. Константиновић.

Међутим, и ова констатација је груба неистина. Навешћу само поједине дјелове Подјеле криминологије у мојој књизи на стр. 45–51.

„Криминолошка феноменологија представља дио криминологије који се бави проучавањем спољних манифестација преступништва“ (В. Пешић, Криминологија, 1981: 143), (на стр. 45 у мојој књизи).

М. Милутиновић (1990: 161) наводи да: „Предмет проучавања криминалне феноменологије обухвата појавне облике, структуру, структуралне промјене и динамику криминалитета“ (на стр. 45 у мојој књизи).

С. Константиновић – Вилић и В. Николић – Ристановић (2003: 34): „Криминална феноменологија као дио криминологије разматра и проучава слjedeће: обим криминалитета као масовну друштвену

појаву, која се прати на основу статистичких података из статистичких евиденција о криминалитету...“; (на стр. 46 у мојој књизи).

„Криминална етиологија је грана криминологије која проучава узроке и услове криминалног понашања, затим објективне и субјективне чиниоце криминалитета“, М. Бошковић, 1999:159, (на стр. 46 у мојој књизи).

С. Константиновић-Вилић и В. Николић-Ристановић (2003, 35), дефинишу криминалну етиологију као: „Интегрални дио криминологије која проучава опште узроке криминалитета као масовне друштвене појаве и појединачне, посебне, непосредне узроке, услове и поводе јављања криминалног понашања тј. криминогене факторе“, (на стр. 47 у мојој књизи).

„Сваки криминални акт усмјерен је против одређеног заштитног објекта који је код конкретног дјела одређена жртва“ (М. Сингер, 1996: 287).

„Виктимологија је широка, богато садржајна, разноврсна, интердисциплинарна научна грана о свим врстама жртава, која истражује узроке, начин постанка и одвијања процеса и механизма виктимизације...“, А. Рамљак, М. Симовић, Виктимологија, Бања Лука, 2006, 5 (на стр. 47 у мојој књизи).

Сувишно је наглашавати да се у овом дијелу рада нигдје не наводи оно што клеветник импутира као нпр: „Проучавањем криминалне феноменологије бавили су се највише немачки теоретичари...“, јер се у мојој књизи ова област криминологије назива КРИМИНОЛОШКА феноменологија. Исти је случај са примијењеном криминологијом. Клеветник наводи: „Апликативна криминологија је правац у кривично правним наукама“. У мојој књизи на стр. 50: „Апликативна криминологија је правац у модерној криминологији“, и нигдје се не помињу „кривично правне нити кривичне науке“. Пазите само ову бестијалност клеветника „...Наш писац показује елементарно незнање... за такве „бисере“ се пада на испитима друге године студија“. Клеветник очигледно није свјестан да је овако ниским падом сам себе унизио, јер он није компетентан да говори о знању особе која има много јаче референце од њега у сваком погледу, посебно имајући у виду неспорну чињеницу да бављење науком о злочину подразумева много ширу едукацију од правне и вишегодишњу праксу, у чему је клеветник изразито дефицијентан. Ко је имао прилике да чита моју књигу могао је лако запазити да оно што он импутира не постоји у мојој књизи.

Клеветник наставља цит.: „ Улога криминолога у друштву и етички кодекс криминолога, преписао је из криминологије“ (Ђ. И. К.Л.). Међутим, клеветника поново у цјелости демантују чињенице

јер у мојој књизи, нема говора о томе. На страни 57 наведено је између осталог: „Улога криминолога веома је значајна у процесу успостављања равнотеже између контроле криминалитета коју реализује држава, с једне стране, и цивилизованог друштва и његових основних вриједности, с друге стране“ (C. Nils, 1997:23), и тсл.

У овом дијелу рада разматрају се питања везана за етику у професионалној дјелатности криминолога, кодексе етике истраживача у појединим земљама, а цитиран је и клеветник на страни 59, као и бројни други аутори у складу са стандардима у савременој науци.

У наставку изношења нетачних података везаних за Главу II клеветник инсинуира да ће навести од кога сам „посуђивао“. Тешко је бити у улози особе која нема другог занимања од тога да гледа туђа посла. Каже да је дефиниција метода преузета је од њега. Он дефинише метод (иако се зна аутор те дефиниције) као: „Укупност теоретских спознаја и техничких поступака које ради омогућавања нових сазнања користимо при проучавању предмета“. У врло опсежном излагању о методима криминологије на стр. 60 дефинисао сам научни метод као заједничко обиљежје свих наука и модус долажења до чињеница, односно основ од којег се полази у истраживању. Гдје је клеветник пронашао „своју“ дефиницију у мојој књизи то само он „зна“.

Клеветник импутира да је од њега преписан појам чињеница (конкретни објективни догађај искуственог карактера...) иако аутора те дефиниције зна сва стручна јавност. У мојој књизи на стр. 60 истиче се да чињенице представљају природну цјелину и складан поредак у којем влада одређена законитост. Затим се објашњава прикупљање чињеница, њихова обрада, тумачење и тсл. Евидентно је да не постоји у мојој књизи оно о чему клеветник говори.

Сљедећа нетачна тврдња односи се на оптужбу клеветника да на три стране „преузимам“ подјеле криминолошких метода према природи података и то од њега. Заиста невјероватно. Навешћу само сегменте из моје књиге на стр. 64–65:

Према Пешићу (1981:101): „У криминологији се постављају сљедећи методолошки постулати: систематичност, објективност и адекватност..“

„Имајући у виду специфичност предмета криминологије извори података о криминалитету могу, бити писани и неписани, односно примарни и секундарни“ (према С. Константиновић–Вилић и В. Николић–Ристановић, 2003:46).

Цитирају се и бројни други аутори.

Сљедећа неистина односи се на оптужбу клеветника да сам: „Метод проучавања појединачних случајева и клинички метод пре-

узео од колегиница из Ниша...“ Уз дужно поштовање колегиница које су и цитиране у овом дијелу рада ипак је основу за његову израду представљала књига највећег криминолога на овим просторима М. Милутиновића. „Метод проучавања појединачних... састоји се у истраживању индивидуалних случајева делинквентног понашања, тј. у изучавању појединих делинквената у вези њиховог неприхватљивог понашања (*case method, case study*)“ . „Клинички метод обухвата сљедеће фазе: медицинско, психолошко и социјално испитивање, утврђивање криминолошке дијагнозе, социјалне прогнозе и одређивање третмана на основу криминолошке дијагнозе“, М. Милутиновић, 1990:58, (на стр. 67 у мојој књизи).

Очигледно је да и у овом контексту клеветник нема аргументацију.

Неутемељена је и његова импутација да сам анамнестички приступ, документациону анализу и тд. препричао из Ђ.И. К.Л. Илустрације ради клеветник на стр. 71 наводи *Beckerove* ријечи: „Анамнестички приступ у криминологији користи се средствима као што су животне историје“ итд. У мојој књизи на страни 69 између осталог пише: „Анамнестичке студије представљају облик аналитичких истраживања ...“.

Текстови су толико различити у компарираним књигама да се на први поглед може закључити да се не односе на исту материју

Иста је ситуација и са клеветама назначене особе типа: „Целина која се у Ракочевићевом тексту назива Технике које се примјењују у проучавању криминалитета као индивидуалне појаве је такође преписана од колегиница из Ниша“. У књизи колегиница из Ниша: „Трансверзалне технике се састоје у проучавању делинквената у једном одређеном моменту...“, док у мојој књизи на стр. 70. пише: „Трансверзалне студије у дијелу избора испитаника обухватају групу делинквената и контролну групу“, затим се наводе критериуми формирања и тсл.

У компарираним текстовима нема ниједне истовјетне реченице.

У вези инсинуација за „преписивање Лонгитудиналних техника“ од клеветника и колегиница из Ниша, истичем да су у мојој књизи (на стр. 71) Кохортне студије толико различите у односу на књиге назначених аутора да се не могу компарирати, посебно у дијелу критеријума примјене, фаза истраживања, доприноса проучавању криминалитета и тсл.

Оптужбе клеветника везане за наводно преписивање Метода и техника сазнавања криминалитета као масовне појаве од колегиница из Ниша и њега су толико неутемељене да ћу само навести садржаје

из моје књиге на стр. 72–82. Систематика излагања је сљедећа: Фазе криминолошког истраживања, Избор криминолошког проблема, Инструменти истраживања, Избор узорка у криминологији, Типови узорка, Врсте статистичких узорака, Величина узорка, Конструкција истраживачких инструмената, Упитник, Провјера валидности и поузданости упитника, Пилот истраживања, Хипотеза, Тестирање хипотезе, Израда плана и модалитети истраживања у криминологији, Испитивање, Интервју, Анкета, Експеримент, План реализације експеримента, Компарација, Мјерење, Тестови итд.

Огромну разлику између назначених текстова појаснићу на примјеру узорка, за који клеветник инсинуира да је преузет од њега. Клеветник је у својој књизи цитирао *Hoinville*, *Morisona* и др. У мојој књизи на стр. 73–74 ова тема презентирана је на сљедећи начин: Основни скуп, Подскуп основног скупа, Грешке при узорковању, Подесни узорак, Узорак процјене, Случајни узорак, Систематски узорак, Стратификовани узорак, Узорак групе, Величина узорка у функцији прецизности истраживања и нивоа статистичког повјерења и тд. Или нпр. План реализације експеримента у мојој књизи на стр. 79–80 изложен је на сљедећи начин: Операционализација независне и зависне варијабле, Селекција испитаника, Утврђивање начина контроле у експерименту, Извођење експеримента, Начин регистровања зависне варијабле, Статистичка обрада резултата и тд. Евидентно је да не постоји сличност између радова.

Више је него очигледно да се систематика излагања као и други елементи у мојој књизи битно разликују од оба рада који су предмет поређења посебно у дијелу разраде појединих сегмената које не садрже компарирани уџбеници.

Невјероватно је колико је клеветник упоран да докаже недоказиво, наводећи да је Примјена статистике у криминологији преписана од њега. Чињенице неумољиво говоре супротно. Дио књиге под насловом Основни статистички појмови и примјена статистике у криминологији на стр. 82–83 и 88–90, у мојој књизи се толико разликује од књиге клеветника, да их је незахвално упоређивати. Навешћу само садржај ове области у мојој књизи: Статистички скуп, Јединице посматрања, Атрибутивна обиљежја, Континуирана обиљежја, Дисконтинуирана обиљежја, Варијације, Варијабле, Податак, Номинална скала, Интервална скала, Скала односа, Показатељи структуре, Базни индекси, Статистички коефицијенти, Интервал варијације и тсл.

У вези тврдњи да сам наводно преузео Технике евалуације цијене криминалитета и Научну интерпретацију и објашњење резултата истраживања од колегиница из Ниша, истичем да су и ово тешке клевете. У овом дијелу рада су врло прецизно наведени аутори

који су писали о назначеној теми укључујући колегинице из Ниша и самог клеветника. Аутентичност мог рада у овом дијелу огледа се у презентираној квантификацији криминалитета на основу економско финансијских показатеља, одговарајућем објашњењу градација обиљежја и тсл.

Такође је неистина да сам наводно преписао дио Главе II под називом Феминизам и методологија криминолошког истраживања од колегиница из Ниша. Истина је сљедећа: У дијелу књиге названом Феминизам и методологија криминолошког истраживања (у мојој књизи на стр. 92–94), користио сам радове великог броја аутора од којих истичем: *Harding* (1982:16) наглашава „...Три феминистичка методолошка програма: феминистички емпиризам који покушава побољшати науку, феминистичку теорију стајалишта која инклинира конструкцији знања из призме живота жене, феминистички постмодернизам...“. *Keller* (1987:4) истиче да су „...Феминисткиње интензивирале коришћење концепта рода“... *Chiebinger* (1994:51) наводи „...Више фундаменталних чинилаца због којих је непристрасност у науци још увијек неостварена...“

Уз сво поштовање колегиница Константиновић и Николић од њих као ни од клеветника није коришћена ниједна ријеч.

Такође је груба неистина да сам дио под називом Триангулација преписао од клеветника. То ћу демантовати приказом ставова појединих аутора о триангулацији у мојој књизи. На стр. 94–95: *Latherova* (1987:34) триангулацију дефинише као: „Коришћење различитих истраживачких метода за унакрсно провјеравање валидности и поузданости података“. Тако ова ауторка наводи: „Опсервацију са партиципацијом која се може имплементирати да би се верификовала валидност података добијених интервјуима“.

Bryman (1978:17) истиче да се: „Напредовање састоји у синтези квалитативних и квантитативних поступака тако да се могу искористити њихове предности“.

Наведена су и мишљења *Atkinsona*, *Corringa*, *Coffeva*, *Biersteidta* и многих других.

Да резимирам, клеветникова књига уопште није коришћена приликом обраде триангулације.

Или прецизније, од свих оптужби изнијетих од стране клеветника за дио књиге који обухвата Гл. II ниједна није истинита.

Клеветник наставља са праксом оптуживања без основа у дијелу књиге који садржи Гл. III, погрешно наводећи да је: „Део пети Подела криминолошких теорија препричан из Ђ. И. КЛ“. Више стотина аутора је у својим дјелима презентирало своје виђење подјеле криминолошких теорија. У том контексту сам и изложио назначену

тому без било какве потребе да користим књигу клеветника што се компарацијом текстова лако може потврдити.

Клеветник импутира да је Класична оријентација у криминологији написана комбиновањем дјелова његових књига КЛ. и КН. Није срамота рећи истину и увијек само истину. Ја уважене колегинице и колеге још увијек нијесам видио клеветникову књигу Криминолошко наслеђе. Због тога је и нијесам навео у библиографији. Међутим, из доступне књиге чији је клеветник аутор у овом дијелу нијесам преузео ниједну једину ријеч. У мојој књизи на стр. 101–103 коришћењем уредно цитираних радова више аутора приказана је ова школа искључиво са кривично правног аспекта (начело законитости, монистички систем санкција, индивидуализација казне) и тсл. Дакле, ниједна ријеч из књиге клеветника. Иста ситуација је са Неокласичном школом за коју клеветник тврди да је преписана из његовог уџбеника. И површним увидом у компарирание текстове примијетиће се да не постоје никакве сличности између ова два текста.

Клеветник импутира сљедеће: „За писање делова позитивизам у криминологији и Картографска школа било му је довољно само да препише одговарајуће делове“..., наравно, поново из његовог уџбеника. Овај дио мог уџбеника на стр. 106 започиње са: Позитивизам је правац у науци чији је оснивач *A. Comte (Systeme de Politique Positive, 1798–1857)*, док су у раду клеветника цитирани *Schafer* и др. Компарирани текстови немају ничег заједничког.

Клеветник поново импутира да сам преписивао из књиге за коју нијесам знао ни да постоји (мисли на КН и Картографску школу). У мојој књизи на стр. 106–107 цитирани су сљедећи радови: *Guerry* је у раду *Essai sur la statistique de la France,...* *Quetelet* је у раду *A Treatise on Man, 1842*, говорио... Заиста би било апсурдно да након двије деценије рада на пословима спрјечавања и сузбијања криминалитета ангажујем било кога да ми преводи и тумачи радове из области науке о злочину.

Клеветник импутира да сам дио о физиогномичарима и френолозима као и *Cesare Lombroso* преписао поново од њега. Вјероватно мисли да само он пише о овом знаменитом аутору. Чињенице говоре супротно. Навешћу само дјелове текста из мог уџбеника на стр. 108–110: „Френологија је учење по коме се према спољашњем облику лобање може закључити какве су интелектуалне и карактерне црте неке особе“ (С. Константиновић-Вилић и В. Николић-Ристановић, 2003:207).

Како наводи Милутиновић (1990:90) „Френолошке студије представљају прве антрополошке радове, односно зачетке антрополошке теорије у криминологији која настаје у Италији осамдесетих година XIX вијека“.

Према Милутиновићу (1990:90), „Прву и највећу антрополошку студија о злочину написао је италијански психијатар и психолог *Cesare Lombroso*, који је развио своју теорију криминалитета на основу односа између делинквенције и анатомских особина делинквента“. Мислим да коментар није потребан.

Имајући у виду намјеру клеветника да ме што више дискредитује није ме зачуло што ми спочитава да сам наводно у својој књизи „прекрстио *Enrica Ferrija* у *Enrico Ferry*“. Чак и да је тако а није радило би се о штампарског грешци, што поново указује каква је особа клеветник. Илустрације ради, навешћу само почетак излагања о овом веома значајном криминологу на страни 110 моје књиге: Према Ђ. Игњатовићу (1996:123) ...„Најзначајнији представник позитивизма италијанске школе и утемељивач њене социо-антрополошке варијанте је *Enrico Ferri* (1856–1929).“ И то је једини случај гдје сам у излагању о овом аутору користио и цитирао књигу клеветника, док мој рад о назначеном аутору обухвата објашњење узрока криминалитета, типологију делинквената, протективне мјере и тсл., што је дијаметрално супротно компарираним уџбенику.

Клеветник даље импутира да су Теорије наслеђа „склопљене“ из уџбеника објављеног у Нишу и његовог уџбеника као и Ендокринолошке и неоконституционалне теорије. Клеветник поново обмањује јавност. У мојој књизи на стр. 113–116 наводи се између осталог: „Идеја о злочину као изразу биоконституционалног типа злочинца води нужно схватању да је личност делинквента одређена наследним компонентама“ (М. Милутиновић, 1990:95).

„У оквиру биолошке теорије развила се посебна ендокринолошка теорија криминалитета која девијације у понашању особа доводи у везу са сметњама у функционисању ендокриног система“ (Милутиновић, 1990:98).

Чињенице говоре да у вези ове оптужбе ни једна мисао из моје књиге се не може довести у везу са радовима за које клеветник инсинуира да сам их плагирао.

Потпуно иста ситуација је и са оптужбама везаним за наводно преузимање поново од њега: Осврта на биолошка схватања, Оцене психолошких теорија, Школе друштвене средине, Социолошке школе, Историјског материјализма, *Bongera* и тд. Чињенице говоре сасвим супротно.

У вези осврта на биолошка схватања у мојој књизи на стр. 117 наведено је између осталог: *S. Jones* (1985:17): „Није спорно да генетски чиниоци сами по себи не могу објаснити злочин. Конекција између наслеђа и криминалитета није директна“. И тако даље све супротно уџбенику клеветника. Или оцјена психолошких теорија

на стр. 123 у мојој књизи започиње са: „Постоје тешкоће повезане са истраживачким методама којима се користе психоаналитичари“. И наравно нема ниједну додирну тачку са радом клеветника. Или Социолошке теорије обрађене у мојој књизи на стр. 123–127, започињу са: „У складу са схватањем да се делинквентна личност не може објаснити изван утицаја друштвених појава и услова који је одређују и формирају, представници социолошке теорије приговарају антрополошкој и биолошкој оријентацији у циљу експликације злочина дјеловањем друштвених фактора (М. Милутиновић, 1999:112).

Према Милутиновићу (1990:117): „*G. Tarde* је написао више радова из области криминологије. Међу најзначајнијим су: *La criminalite comparee, La Philosophie penale i Etudes penals et sociales* у којима је изложио своје ставове о узроцима криминалитета и одговорности за извршене деликте“, (стр. 124 у мојој књизи).

„Да би напредовала индивидуална оригиналност мора имати могућност изражаја. Да би оригиналност идеалиста, чији снови надилазе овај вијек, могла доћи до изражаја, потребно је да оригиналност злочинца, који је испод нивоа свога времена, такође буде могућа. Једна се не догађа без друге“, говорио је *E. Durkheim* (стр. 125 у мојој књизи).

Према Милутиновићу (1990:119): „На прелазу из XIX у XX вијек велики допринос криминолошкој мисли дао је познати француски мислилац *Durkheim* као најзначајнији представник функционалистичке оријентације у криминологији. Овај аутор је у својим радовима *De la division du travail social* (О подјели друштвеног рада), Paris, 1893, и *The Rules of Sociological Method* (Правила социолошке методе)“... и тсл.

Евидентно је да су оптужбе клеветника у цјелости неосноване.

Иста ситуација је и са Историјским материјализмом (цит. стр. 127 моје књиге): „У оквиру радова посвећених ширим друштвеним проблемима класици марксизма су се бавили и питањима криминалитета“, наводе, С. Константиновић–Вилић и В. Николић–Ристановић. Према Милутиновићу (1990:149): „Иако класици марксизма нијесу систематски проучавали криминалитет они су у многим својим радовима износили значајна запажања о криминалитету“. Најзначајнији радови *W. Bongera*, према Милутиновићу (1990:123) су: Криминалитет и економски услови, Раса и криминалитет и Увод у криминологију (стр. 127 у мојој књизи).

Клеветник импутира да су: „Целине Еколошка теорија и Малолетничка делинквенција преузете из две Игњатовићеве књиге КЈ и КН“. Поново супротно чињеницама. На странама 128 до 131 моје

књиге између осталог се наводи: Према М. Бошковићу (1999:88): „Еколошка теорија обухвата криминолошки приступ који су у оквиру чикашке школе развили амерички социолози *Robert Park I Ernest Burgess...* У студији *Juvenile Delinquency and Urban Areas* (Малољетничка делинквенција и градска подручја) *Cilfford Shaw i Henry McKay* која је издата 1942. године у Чикагу дошли су на основу великог броја параметара... и тсл.

И тако редом без било каквих додирних тачака са радом клеветника, с обзиром да овај дио није ни обрађиван у његовој књизи из 1996. године.

Исти случај је и са Теоријом диференцијалне асоцијације која у мојој књизи на стр. 131 почиње са: Аутор теорије диференцијалне асоцијације је амерички криминолог *E. Sutherland*. Према Милутиновићу (1990:127): „Суштина ове теорије јесте у томе да се криминално понашање стиче учењем у процесу интеракције са другим особама и групама, односно стиче се учењем у процесу дружења са делинквентима и групама које су делинквенту најближе“. У раду се даље износе ставови овог аутора описани у његовом дјелу *Principles of Criminology*, Philadelphia 1947. године. И поново неоснован напад од стране клеветника.

Сљедећа инсинуација клеветника односи се на то да сам наводно осам страна преписао од њега везано за Теорију друштвеног учења, Теорију културног конфликта, Сукоб култура и злочин, Теорију поткултуре, Супкултуру насиља, Теорију аномије, Теорију различитог избора, Теорију жаришне преокупације, Теорију суздржавања, Технику неутрализације и *Hirshi*-јеву теорију социјалне контроле. И поново без аргумената. Да видимо шта говоре чињенице. На страни 132 моје књиге између осталог пише: „Теорија социјалног учења представља теоријски приступ психолошке оријентације базиран на *Burgess*-овом поимању социјалног учења, затим законима имитације и радовима о агресији *Alberta Bandure*“, наводи М. Бошковић (оп. цит.) и даље се наставља излагање без било какве везе са књигом клеветника. Кад смо код Теорије културног сукоба за њену обраду су коришћени радови *T. Sellin-a, Culture Conflict and Crime*, New York 1938, и др.

Теорија аномије је у мојој књизи на стр.133–141 обрађена цитирањем радова великог броја аутора од којих издвајам *Mertona (Social Theory and Social Structura)* и др. и ова теорија по својој суштини и обиму (укључујући ревизије и емпиријске верификације, психолошке верзије ТА, савремене теорије аномије, институционалну теорију аномије, позитивно вриједносну аномију и др.) вишеструко превазилази оно што у својој књизи наводи клеветник. Култура ниже класе је обрађена коришћењем радова *W. Milera (1962), Gilla*

(1977) и бројних других аутора. За обраду дијела књиге под називом Техника неутрализације коришћен је рад *D. Matza (Techniques of Neutralization)*, који је написао заједно са *G. Sykes* и др.

У мојој књизи на стр. 143–145 презентирани су Злочин из угла заступника интеракционизма путем презентације радова *H. Becker, Outsiders: Studies in the Sociology of Deviance*, New York, 1963, *E. Lemert, Social Pathology A Systematic Approach to the Theory of Sociopathic Behavior*, New York, 1951, као и ставова уважених аутора М. Милутиновића и др. Теорија опортунитета презентирана је на стр. 145 у мојој књизи: *C. Lawrence, M. Felson, Social Change and Criminal rate Trends: A Routine Activity Approach*, ASR, 1979. Теорија реинтегративног постиђивања обрађена је коришћењем рада *John Braithwaite, Crime, Shame and Reintegration*, Cambridge, 1989.

Критичка криминологија је врло студиозно обрађена на стр. 147–152 и нема апсолутно никакве сличности са књигом клеветника с обзиром да су у њој презентирани извори, задаци, битна обиљежја и тсл.

Клеветник је устврдио да сам преписао нешто немогуће, а односи се на Феминистичке теорије криминалитета које сам по њему преписао од колегиница из Ниша о чему у мом уџбенику нема ниједне ријечи.

На крају коментара ове главе клеветник наводи: „Нечувено“, алудирајући на његову књигу КН. Понављам његова књига КН је публикована годину дана након моје књиге.

Морам заиста констатовати само чињенице. *Све што је клеветник написао за Гл. III у мојој књизи у директној је супротности са чињеницама, односно ништа није истинито.*

Клеветник тврди: „Глава IV обрађује далеко мање сложена питања“, (мисли на КРИМИНОЛОШКУ ФЕНОМЕНОЛОГИЈУ) . Чувајући његов углед иако то не заслужује уздржаћу се од коментара, и само нагласити да велики значај има ова грана криминологије, полазећи од неопходности проучавања бројних нових појавних облика криминалитета.

Међутим, клеветник и даље наставља у истом стилу оптужујући ме да сам „Целину стање криминалитета“ препричао из његове књиге. Да подсетим ова области криминологије презентирани су у мојој књизи навођењем бројних аутора од којих је и он цитиран на стр. 153, 154, 158, 159. Међутим, овај дио књиге у претежном дијелу обухвата приказ стања и кретања криминалитета у мојој држави, и у цјелости је аутентичан.

Настављајући са праксом упорног клеветања клеветник наводи: „Типологије криминалитета, Крвни деликти, Етологија насиља

у браку, Имовински криминалитет“ итд. преписани су коришћењем његове књиге и уџбеника колегиница из Ниша. Међутим, поново заобилази истину.

Пођимо од типологија криминалитета. На страни 177 моје књиге пише: „У научној и стручној литератури постоје различити приступи типолошким класификацијама криминалних испољавања“ (М. Бошковић, 1999:375). Наравно цитиран је и велики број других аутора укључујући и клеветника.

На примјер на стр. 179 моје књиге Б. Симеуновић, Патић (Могућност превенције насилничког криминалитета – Стратегија државног реаговања против криминала, 2003:149) криминогене факторе дијели на: а) биопсихолошке, б) социјалне, ц) културолошке, д) ситуационе...

Или на стр. 183 мог уџбеника пише цит: „На основу резултата истраживања феноменологије и етиологије овог деликта у РЦГ, убиства су се најчешће дешавала у становима и то у стану жртве, затим на отвореним површинама, угоститељским објектима и другим мјестима...“ (Д. Чукић, В. Голубовић).

Приступ обради ових тема је различит у односу на излагања клеветника и колегиница из Ниша јер су истраживања фокусирана на Црну Гору, тако да је свака сличност са радовима клеветника искључена.

И овдје имамо једну невјероватну ствар. Клеветник ме оптужује чак и за нешто што уопште нема у мојој књизи из 2007. године, тврдећи да сам Транснационалне криминалне организације и Злочине мржње преписао поново од њега. Ове теме нијесу обрађене у мојој књизи. На истом фону су и наводи о: „Убиству као најтежем злочину агресије, и етимолошком термину корупције“ којих такође нема у мојој књизи.

Навешћу само дио из књиге на стр. 180: „Противправно лишење живота другог лица људском радњом манифестује се у врло диферентним формама. Може се извршити на различите начине, различитим средствима и под различитим околностима“ Међутим, „убиство као злочин агресије“ у раду не постоји.

Или нпр. на стр. 240 моје књиге: „Под корупцијом подразумевамо деликте против службене дужности као што су давање и примање мита, злоупотреба службеног положаја и овлашћења, противзаконито посредовање... као и друга кривичних дјела у којима се корупција јавља као облик недозвољеног утицаја предузетог ради остваривања одређене користи“. У комплетном тексту се етимологија корупције ниједне не помиње.

Најтежи напад клеветника услиједио је управо у овом дијелу када је тврдио да сам: „Без мере преписивао М. Сингера и сар. не наводећи га ни у тексти ни у библиографији“. У заблуди сте клеветниче. Да видимо шта кажу чињенице. На стр. 165 моје књиге везано за тему Старосне групе и криминалитет пише: „Анализе регистрованог криминалитета показују да је његова расподела с обзиром на године живота различита не само од државе до државе, већ и унутар једне државе у различитим областима“ (Сингер:1996:158). Или рецимо на 166 страници моје књиге гдје се обрађује Делинквенција старијих особа пише: „Могу се разликовати три главна типа делинквентног понашања особа старије доби“ (М. Сингер, 1996:163). Овај велики криминолог, као и многи други аутори цитиран је више десетина пута у мојој књизи.

Или нпр. Криминалитет жена је у цјелости обрађен од стране црногорских аутора Др. Чукић, В. Голубовић итд., због чега и није било потребе за коришћењем других радова. У мојој књизи на стр.167–172 ова област је третирана искључиво на основу емпиријских података у мојој земљи.

Клеветник импутира да сам Малољетничку делинквенцију преписао од колега из Загреба. Чињенице говоре сасвим супротно. Структура излагања ове области изгледа овако: Малољетничка делинквенција у Црној Гори, Учешће дјецe и малољетника-полна заступљеност у извршењу деликта у Црној Гори, Старосна структура дјецe и малољетних преступника, Школски статус преступника, Број и врсте престапа, Изречене мјере и тсл. Назначену област радио сам дуги низ година и заиста није било потребе за коришћењем дјела уваженог колеге Сингера с обзиром да је обрађивана само проблематика у мојој земљи.

И још једна невјероватна ствар. Клеветник тврди да сам Криминални поврат преписао од колега из Загреба. Довољно је само рећи да рецидивизам није обрађиван у мојој књизи.

У истом маниру клеветник наставља са оптужбама наводећи да сам чак и Сексуални криминалитет преписао од колега из Загреба и то обим и кретање и жртве сексуалних деликата. У мојој књизи у дијелу који обрађује ову област на стр. 198–206 систематика излагања је сљедећа: Кривична дјела против полне слободе у КЗ ЦГ, Силовање, Узроци деликта, Мотивација, Кривично правни аспект, Последице, Профил извршиоца.

Евидентно је да се у раду не обрађује оно што клеветник наводи, односно нема ниједна ријеч од уваженог професора Сингера.

Клеветник инсинуира да сам: „Саобраћајни криминалитет преписао од Сингера и сарадника“. Да видимо садржај саобраћајног

криминалитета у мојој књизи. На стр. 326–338 материја је изложена на следећи начин: Уводна разматрања, Саобраћајни деликти у Црној Гори, Прикази статистичких података из области безбједности саобраћаја у Црној Гори, Број учесника у саобраћају и стање путне мреже у Црној Гори, Правна регулатива у Црној Гори, Рад ауто школа у Црној Гори, Рад организација за вршење техничких прегледа у Црној Гори. Комплетно истраживање директно је везано за моју државу, због чега је сувишно истицати да нема ни једно слово од уваженог колеге из Загреба.

Следећа неистина односи се на његову констатацију да сам од колега из Загреба преписао Појам и врсте имовинског криминалитета, цинично додајући „какве симболике“. Клеветник поново инсинуира. У мојој књизи у дијелу који се односи на имовински криминалитет стр. 206–225 презентирани су следеће теме: Кривична дјела против имовине у КЗ ЦГ, Појам и облици напада на моторна возила, Својства починиоца, Мјере заштите и тд. затим, Тешка крађа из чл. 240 КЗ ЦГ, Разбојничка крађа и разбојништво из чл. 241 и 242 КЗ ЦГ и на крају Истраживање имовинских деликата у Црној Гори. Ова област у књизи базирана је на истраживању ове врсте криминалитета у мојој земљи. Или прецизније, од уваженог професора Сингера и других колега није преписана ниједна ријеч.

Оптужбе везане за Привредни криминалитет су такође неутемељене јер се ради о оригиналном раду у којем се уопште не помиње оно што клеветник импутира.

Клеветник упорно наставља са оптужбама инсинуирајући да сам у дијелу књиге који третира Етиолошку димензију криминалне појаве преписао од колегиница из Ниша криминогене факторе, узроке, поводе, околности и ситуације инкриминисаног понашања.

Наравно, то је у сукобу са истином. У мојој књизи на стр. 339–340 између осталог пише: „Појму криминогени фактори се најчешће придаје значење које обухвата све везе које се на било који начин успостављају између криминалитета као индивидуалне или масовне појаве и разних околности објективног и субјективног карактера као што су: узрок, услов, одлучујући фактор, вјероватноћа, учесталост, подстицај, индиција“ и тсл. (М. Милутиновић, 1990:300).

„Процес дјеловања криминогених фактора на гезу криминалитета назива се криминогенеза“ (Ж. Хорватић, Елементарна криминологија, 1981:99).

„Криминогени фактори су објективни и субјективни чиниоци утицаја на преступничко понашање појединаца и криминалитет као друштвену појаву“ (М. Бошковић, 1999:165). И тако даље.

Иста је ситуација и са осталим областима. Дакле, потпуно неутемељене оптужбе.

Такође је нетачно да сам од колегиница из Ниша преузео било шта из ове области на недозвољен начин укључујући и Разматрања о алкохолизму што је наикада давно била тема мог дипломског рада.

Апсурдна је оптужба да сам преписао Вагабундажу и криминалитет, јер та област није обрађивана у мојој књизи.

Такође је нетачно да сам од колега из Загреба преписао: Географски положај и климу, Катастрофе, Привредни систем и криминалитет, Урбанизације, миграције и криминалитет. Чињенице кажу следеће: на стр. 350 моје књиге везано за географски положај и климу између осталог је написано: „Када се истражују разлози различите распрострањености криминалитета у појединим подручјима мора се поћи од разлика социјално културних чинилаца који дјелују на формирање људи и условљавају њихово понашање“ (М. Милутиновић, 1990:188). „Пост-вијетнамски синдром и друге трауме и стресови изазвани ратом укључујући и оне повезане са економском кризом коју изазива рат, утичу и на поремећаје односа у породици и на пораст насиља, укључујући и убиства у оквиру породице“ (Николић-Ристановић и В. Миливојевић: Виктимизација жена насиљем у породици, 2001:21).

Клеветник импутира да је Виктимолошка димензија криминалне појаве преписана од колегиница из Ниша додајући касније да сам користио и књигу А. Рамљака и М. Симовића, Виктимологија, Бања Лука 2006. године. Наравно да сам користио књигу уважених колега Рамљака и Симовића, цитирајући их у својој књизи више десетина пута, као и рад уважених професора Шепаровића, Сингера, Константиновић, Николић, и многе друге.

Навешћу само неке примјере. На стр. 409–410 моје књиге пише цит.: „У кратком временском раздобљу виктимологија се снажно развила у широку и врло садржајну дисциплину. У страдању човјека учествују бројни фактори, уз одређене, често сложене механизме страдања“ (А. Рамљак и М. Симовић, 2006:7).

„Предмет виктимологије обухвата бављење питањима везаним за жртве свих облика криминалног понашања“ (С. Константиновић-Вилић и В. Николић-Ристановић, 2003:370).

„Виктимологија је наука о жртви чији је задатак анализа многострукости проблема жртве, објашњење узрока страдања (виктимизација) и развијање система мјера за редуцију страдања људи“ (Шепаровић, 1985). „Виктимологија отвара једно важно подручје истраживања које означавамо спрјечавање виктимизације, јер је све израженија потреба да едуцирамо припаднике заједнице како да се сами бране од тога да постану жртве криминалитета те да на тај начин спријечимо извршење многих деликата“ (М. Сингер, 1996:289).

У овом дијелу књиге коришћени су радови и других аутора у складу са стандардима.

Груба вријеђања клеветника у вези библиографије нећу коментарисати јер тако вулгаран приступ не заслужује коментар, посебно ако се има у виду одавно позната „специјалност“ клеветника да што више дискредитује колеге, путем „наручивања“ текстова и тсл. Једино што морам рећи јесте да су сви аутори које сам користио у изради књиге назначени у литератури, укључујући М. Бошковића, М. Сингера, А. Рамљака и М. Симовића, многе друге. Уосталом погледајте изводе из библиографије у мојој књизи на стр. 435–440:

- Бошковић М. (1995), Криминологија и социјална патологија, Нови Сад;
- Бошковић М. (1999) Криминолошки лексикон, Нови Сад;
- Бошковић М., (2003) Транснационални организовани криминалитет, Београд;
- Рамљак А. Симовић М. (2006) Виктимологија, Бања Лука;
- Сингер М. (1996) Криминологија, Загреб;
- Шепаровић З. (1985) Виктимологија, Загреб;

На крају ове изнуђене анализе закључак је само један. *Све оптужбе клеветника изречене у тексту „Недозвољено посезање за туђим у науци-студија случаја“ су неистините.*

Клеветник је у тежњи да што више дискредитује бившег студента заборавио да провјери аутентичност публикације коју је имао испред себе. Ради се о неауторизованој скрипти која је коришћена до изласка књиге у јануару 2007. године у којој су обједињена моја предавања која су копирана и достављана студентима прије сваког предавања, како би могли активно учествовати у наставном процесу, што је у складу са највишим стандардима у извођењу наставе. Клеветник је морао провјерити да ли скрипта коју посједује има ИСБН 987–9940–9020–2–5. Могао је и окуларним прегледом утврдити да је скрипта сачињена од копираног папира различите грамаже и тсл.

Међутим, оно што је клеветник урадио колеги из друге државе у другом дијелу своје јавне клевете под називом „Закључне напомене“ је у цјелости оголило његове перфидне намјере, с обзиром да његов главни циљ очигледно није био „анализа“ публикације и то након три године од њеног публиковања. Дрзнуо се да нападне чак и моју докторску дисертацију која је резултат вишегодишњег истраживања базираног на непосредном искуству аутора, под менторством врхунских професора који су славу Универзитета у Београду – Правног факултета пронијели далеко изван граница Србије, и чију самосталност и оригиналност нико не може довести у питање.

Клеветник није смио да ме најгрубље вријеђа улазећи у мој приватни живот, без обзира колико је добио за ову јавну сатанизацију. „Колико је од земље до неба, толико је од нечовјека до човјека“.² Клеветник очигледно никада није научио да припадници академске заједнице требају његовати колегијалне односе поштовања и уважавања.

С друге стране, износећи ове застрашујуће клевете клеветник је тешко повриједио моју част и углед као и углед моје породице, затим углед институције у којој радим а то је Правни факултет у Подгорици са вишедеценијском респектабилном традицијом као и Универзитет Црне Горе у цјелини, чији су професори признати у свијету по свом доприносу научном развоју. То наравно нема цијену.

Клеветник је на овај начин починио кривично дјело клевета из члана 171 Кривичног законика Србије, односно теже облике клевете из става 2 и 3 јер је учињена јавна клевета и она је довела до тешких последица за мене, моју породицу, институцију у којој радим, УЦГ и тсл. Стога сам и поднио тужбу за клевету против окривљеног Ђ. Игњатовића I ОПШТИНСКОМ суду у Београду.

Клеветник је морао знати да су етичка начела, која је он у овом случају до сржи повриједио, црногорске специфичности, односно доминантни систем вриједности у мојој земљи.

² М. Селимовић.